

11. Розвиток співробітництва України з країнами Європейського Союзу

Артем Курас, Олександр Пилипенко

Національний університет харчових технологій, Київ, Україна

Вступ. Протягом останніх років Україна займає все більш важливе місце у системі сучасних міжнародних відносин. За роки незалежності були сформульовані основні цілі, геополітичні пріоритети та визначені основні вектори зовнішньоекономічної діяльності сучасної України. Головною метою зовнішньої політики України на сучасному етапі розвитку є забезпечення її територіальної цілісності, відстоювання національних інтересів, створення сприятливих умов для економічного зростання. Україна визначилась із своїм майбутнім і будує свою зовнішню політику виключно на принципах та нормах міжнародного права.

Матеріали і методи. В роботі використані статистичні дані, опубліковані в науковій літературі та результати досліджень відомих українських вчених. Застосовані методи сучасних наукових досліджень.

Результати. Україна, як суб'єкт міжнародного права, здійснює економічні та культурні відносини з іншими державами, укладає договори, бере участь у діяльності міжнародних організацій у політичній, економічній, інформаційній та інших сферах;

Геополітичними акцентами зовнішньоекономічної політики України на сучасному етапі є:

- ♦ Україна як європейська держава повинна зміцнювати економічні, культурні, наукові зв'язки з країнами Європи.

- ♦ Україна як морська держава потребує розвитку насамперед економічних відносин із країнами Чорноморського та Середземноморського басейнів.

- ♦ Україна повинна позбутися енергетичної залежності від Російської Федерації і забезпечити собі енергетичну незалежність.

Після "помаранчевої" революції 2004 р. та «Революції гідності» 2013-2014 рр. у зовнішній політиці та Україна обрала чіткий стратегічний курс на євроінтеграцію, що передбачає вступ до Європейського Союзу та військового блоку НАТО. Неоголошена війна на Сході довела, що без цих дій незалежність держави важко буде відстоювати.

Україна є членом Організації Об'єднаних Націй, активно співпрацює в її спеціалізованих організаціях, установах, структурах, та міжнародних організаціях. Україна бере участь у роботі практично всіх органів та установ ООН. Наприклад, Україна входить в Економічну та Соціальну Раду ООН (ЕКОСОС), що створена у 1946 р., бере активну участь у роботі Міжнародного агентства з атомної енергії (МАГАТЕ), що засноване у 1957 р., з проблем використання атомної енергії у мирних цілях та підвищення надійності й безпеки атомних електростанцій, а також є членом численних міжнародних і європейських інституцій та організацій.

Ратифікація Верховною Радою України у 2014 р. угоди про асоціацію України з Європейським Союзом та створення зони вільної торгівлі сприяли поглибленню торговельних відносин, наближенню вітчизняної промисловості і сільського господарства до європейських стандартів. Вітчизняна промисловість отримала відповідний вектор розвитку та можливості закріпитися на міжнародних ринках і можливість конкурувати з економічно розвиненими країнами світу.

Після здобуття незалежності Україна почала активно розвивати свою зовнішню торгівлю, опинилася під впливом внутрішніх політичних та економічних подій. Традиційно на розвиток економічних стосунків впливає кон'юнктура, яка складалася на основних світових ринках збуту. Зовнішня торгівля стала одним з основних факторів економічного розвитку країни. На сьогоднішній день відбувається перебудова товарної структури експорту товарів промисловості та сільського господарства України у відповідності зі стандартами Європейського Союзу. Це стало можливим завдяки появі якісно нових видів продукції та поступовій переорієнтації з ринку Російської Федерації на ринок Європейського Союзу та світовий ринок.

Висновки. Таким чином, на початку XXI століття Україна активно здійснює політику євроінтеграції. У результаті дії режиму вільної торгівлі з ЄС вітчизняні підприємства – експортери промислової та сільськогосподарської продукції отримали нові можливості. Всі ці заходи потребують швидкого завершення реформ у галузі економіки, модернізації вітчизняного виробництва, запровадження відповідних державних протекціоністських заходів, використання передового світового досвіду, захисту вітчизняного виробника та відстоювання національних інтересів на міжнародній арені.

Література

1. Пилипенко О.Є. Зовнішньоекономічні зв'язки українських земель у складі Російської імперії (1861–1914 рр.). Монографія // О. Пилипенко. – К.: ВЦ АМУ, 2008. – 280 с.
2. Зовнішня торгівля України товарами з країнами ЄС [електронний ресурс]. – режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>
3. Пилипенко О.Є. Розвиток харчової промисловості України (1991–2016 рр.) / О.Є. Пилипенко // Наукові праці НУХТ. – 2017. – № 3. – С. 15–25.
4. Туніцька Ю.М. Особливості експорту продукції вітчизняної харчової промисловості до ЄС / Ю.М. Туніцька // Економіка і суспільство. – Вип. 11. – 2017. – С. 35–41.